

се върне отново къмъ Бога. Богъ взима тогава макаричката си и започва да навива този конецъ, докато тѣзи душа отново се приближи при Него. Нѣкой казва: изгубенъ съмъ! Не, тѣзи конци никой не може да кжса. Тѣ никога не се кжсатъ. Всички души сж свързани съ такива конци. Въ това отношение, окултиститѣ казватъ, че тия конци, между Бога, и душитѣ сж скъсани. Не, понеже всѣка душа е единъ лжъкъ отъ Бога, никога не се кжсатъ нейнитѣ конци. Възвишеното, благородното, което имаме въ себе си, е Божественото въ насъ, и то никога не се губи. Защо трѣбва да го отричаме, защо трѣбва да се съмнѣваме въ Бога? Сега, нѣма защо да ходимъ да питаме, какво казалъ Петко, Драганъ, какво казалъ този-онзи философъ. Не, онова, което азъ нося въ своята душа; онова, което ми дава достоинство, като човѣкъ, то е онзи импулъсъ въ мене, който ме кара да съзнавамъ, че въ мене има нѣщо Божествено. То е Богъ, който живѣе въ мене. Този моментъ, въ който азъ създавамъ, че съмъ човѣкъ, че имамъ връзка съ Бога, това е Божественото въ мене; това е, което ми казва, че и азъ имамъ право да живѣя като всички хора, да се ползвамъ отъ общитѣ блага, които Богъ е далъ; това е, което ме убеждава въ великата Правда на свѣта, за която азъ нѣма да се кълня, а съ живота си ще изнеса; това е, което ще ме увѣри, че азъ съмъ гражданинъ на великото Божие Царство. Ако ние пазихме великитѣ закони на Царството Божие, какви правилни лица, какви красви очи, какви правилни устни щѣхме да имаме! А сега, като погледна хората, на какво мязатъ? — Устата имъ тж криви, носовѣтъ имъ сж криви, очитѣ имъ сж криви, вѣждитѣ имъ сж криви, челата